Пам'яті М. Лисенка

I

Серце музики спинилось...
Чуєте — серце музики!
Серце, що ритмами билось,
Вже заніміло навіки.

Ох, як те серце любило —
До нестерпучого болю!
Як воно тяжко боліло
За Україну, за волю...

Повне святої розпуки,
Серце музики стискалось,
Далі — не стерпіло муки —
І розірвалось!..

II

Яка краса! Усе життя
В акорди перелить,
З високих дум і почуття
Нове життя творить!

Нести любов, будити гнів,
Творити чудеса...
О, віщий спів, натхненний спів!
Яка в ньому краса!

Хай серце, болю повне вщерть,
Розірветься... нехай!
Висока честь: прийняти смерть
За любий, рідний край!

Висока честь: усі скарби
Зложити на вівтар, —
І жити в пам'яті юрби
Як лицар і кобзар!

Серед братів, серед сестер,
Де пісня гомонить,
Співець почив, але не вмер
І вічно буде жить.

Київ, 1912р.